

Зловещий демон на ноца
над мен простира хищни лапи, —
като ранений звер крещя
и кржв от пржстите ми капе.

3. П Р О Р О К.

На кржста разпжнат, в зората
на гения — слжнце в ноца, —
охулен от родните братя,
прибра го небесний баща.
С лучистий си поглед обгжрна
Голгота, потжнала в здрач, —
той в сетния час се обжрна
кжм своя безумен падач.
И думите падаха тежко
като с Дрихонска тржба:
„Прощавам аз твоята грешка
о, рожба на тжмна сждба.
Мжртвец за божествени звуци —
13 тебе ли горести пих? —
Аз хвжрлих на твоите внуци
духжт си — светия светих“!
Шумяха тжлпите на друма
кат псета, сжбрани на леш, —
и сетнята прощална дума
прекжснаха с никот зловещ.

Петр Воденичаро *Въ-адвокатъ,*

Т Е Р Ц И Н И.

(из цикла „Винетки“)

I

Гаснат кжрвави зарници!
Зад балкани тжмни
Трепкат палави звездици . . .

Млад юнак от бран се вржща
Яхнал коня вранен:
Пак ще види родна кжща.